

Postanowienie z dnia 22 grudnia 2005 r.

II PZ 51/05

Sąd, do którego wpłynęła skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie może badać, czy spełnia ona warunki określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c., gdyż jest to zastrzeżone do wyłącznej kompetencji Sądu Najwyższego.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 grudnia 2005 r. sprawy z powództwa Krystyny B.-B., Ireny O. przeciwko Obwodowi Lecznictwa Kolejowego Samodzielnemu Publicznemu Zespołowi Opieki Zdrowotnej w L. o zapłatę, na skutek zażalenia powódek na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 1 września 2005 r. [...] w przedmiocie stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia,

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e

Postanowieniem z dnia 1 września 2005 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy odrzucił na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c. i art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 424¹² k.p.c. skargi Krystyny B.-B. i Ireny O. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z dnia 10 lutego 2005 r. Zdaniem Sądu Okręgowego wymogi formalne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zostały podzielone przez ustawodawcę na takie, które są dla niej właściwe (art. 424⁵ § 1 k.p.c.) oraz takie, które charakteryzują każde pismo procesowe (art. 424⁵ § 2 k.p.c.). W przypadku uchybienia wymogom formalnym pisma procesowego przewodniczący wzywa wnoszącego skargę do ich uzupełnienia, a bezskuteczny upływ terminu do uzupełnienia tych braków będzie skutkować odrzuce-

niem skargi przez sąd na posiedzeniu niejawnym. Co się zaś tyczy wymogów jakim powinna odpowiadać skarga, określonym w art. 424⁵ § 1 k.p.c., są to elementy istotne dla tej skargi i uchybienie tym wymogom spowoduje odrzucenie skargi bez wzywania do ich uzupełnienia. Zdaniem Sądu wnoszący skargi błędnie sformułowali zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego. Sąd uznał zarzuty te za pozorne i odnoszące się w istocie do oceny stanu faktycznego sprawy. Wadliwe przedstawienie zarzutów spowodowało zdaniem Sądu, że wnoszące skargi uchybiły wymogowi przewidzianemu w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., co w konsekwencji spowodowało, że skargi należało odrzucić.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik powódek wniósł o jego uchylenie i przyjęcie skargi do rozpoznania. Zarzucił on naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 424⁶ § 3 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 424¹² k.p.c. - przez błędne przyjęcie, że Sąd drugiej instancji może odrzucić skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w sytuacji, gdy skarga ta nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Zdaniem pełnomocnika powódek Sąd drugiej instancji może odrzucić skargę wyłącznie w przypadku nieuzupełnienia w terminie braków formalnych (art. 424⁶ § 3 k.p.c.). Skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k. p. c. może zaś odrzucić tylko Sąd Najwyższy. Nadto pełnomocnik powódek zarzucił błędną ocenę przez Sąd, że wskazane w skardze zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego mają charakter pozorny i w istocie zmierzały do zakwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie (art. 424⁶ § 1 k.p.c.). Na podstawie art. 424⁶ § 1 i § 2 k.p.c. w sądzie, do którego skarga została wniesiona, przewodniczący bada ją pod kątem zachowania warunków formalnych przewidzianych w art. 424⁵ § 2 k.p.c. W sytuacji, gdy stwierdzi niezachowanie tych warunków, wzywa o poprawienie lub uzupełnienie skargi. Nieuzupełnienie tych braków w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego zgodnie z treścią art. 424⁶ § 3 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi przez sąd na posiedzeniu niejawnym. Sąd, do którego skarga wpłynęła, nie może natomiast badać, czy skarga spełnia warunki wskazane w art. 424⁵ §

1 k.p.c. (postanowienie SN z 17 czerwca 2005 r., III CZ 49/05, OSNC 2005 nr 10, poz. 180). Nie może on zatem odrzucić skargi „z innych przyczyn”. Z art. 424 § 1 i 2 k.p.c. wynika, że poza przypadkiem odrzucenia skargi przez sąd pierwszej lub drugiej instancji z powodu niezuzpełnienia jej braków formalnych, odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zostało zastrzeżone wyłącznie do kompetencji Sądu Najwyższego. Jeżeli zaś chodzi o odpowiednie stosowanie do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹² k.p.c.) przepisów o skardze kasacyjnej (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), to z odrębnego uregulowania przedmiotowej kwestii w przepisach dotyczących tej pierwszej skargi wynika niedopuszczalność zastosowania innej regulacji, która z tego względu nie jest dla postępowania z tej skargi odpowiednia.

Z powyżej przedstawionych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====